

נתן זך עורך המדור הסיפורי, משתובב. מסתכלת בו רחל אבנרי, הכורעת לרגלי אורי אבנרי. לידו יושבת זיווה יריב. שגם היא החלה את הקריירה שלה בשבועון.

שולמית יריב עורכת המדור רחל המרחלת מזה 27 שנים, בהפסקות. עם דב איתן, עורך-מישנה, חברי-מערכת מזה 37 שנים, בהפסקות. לידם משה לרר.

נידה גל זמרת, ערכה במשך זמן את המי-דור לילות-ישראל. היא מתחבבת עם אולי גלס, שסיקרה גם היא ענייני חברה.

דן מרגלית נמנה עם יוזמי האירוע, התנדב גם לראיין את חברי המערכת בעבר ובהווה. מרגלית היה כתב בכיר בסוף שנות ה-50. באווירה המבודחת היה קשה לקיים סדר.

התרוצץ, חיפש סקופים תחת כל עץ רענן. הערב השתתף באותה חרוות-ני עורים במירדף אחרי שיפורים. בין שיפור לשיפור הוא אמר: "השתחיי ררתי מהצבא ישר אל תוך העולם הזה. היתה אווירה מישפחתית. היה לי חופש מוחלט לעשות ולכתוב כל מה שאני רוצה. למדתי מה זו עיתונות, וכעצם כל מה שאני יודע היום, למדתי אז."

תווית גדולה צמודה לרש כיגרו של כל אחד מהמוזמנים, ובה שמו, מניין שנותיו בהעולם הזה ותפקידו, ובפי-נה הימנית הסמל המפורסם: "בלי מור, ראו בלי משוא-פנים". את התווית קיבלו כולם בכניסה. שם גם הוצב ספרייה-מוזמנים, שבו רשם כל אורח את ברכתיו או הברכותיו. על המלאכה ליד דלת הכניסה ניצחו חנה גבאי, מזכירת המערכת, וגילה כ"ץ ומירב גבאי, עוזרותיה. מירב היא גם בתה של חנה.

מישהו שואל בקול מבוסס: "למה לא חילקו תוויות גם לקוראים? אני, למשל, קורא את העיתון בין השנים 1953 ל-1987!" והוא לוגם, הקורא הי-אלמוני, מתוך כוונת דקה, נוזל שקוף, צלול, המעלה פלאים את מצב-רוחו. נראה שבא כבוד-יוג של אחת מחברות המערכת לשעבר.

יבני הנצחי, בעל התלתלים המלי-בינים וההליכה המרושלת, חג מסביב לבר כמו דבורה מסביב לפרח. "מה זאת אומרת, מה לי ולהעולם הזה?" הוא מגזף בביטול. "כל החיים שלי קשורים בעיתון הזה!" הכוס מורמת כורחות אל פיו, ובתוך שניות הנוזל השקוף היה כלא היה. ראשון המגיעים היה שימרון סאמט, שכתב בגליון הראשון של העולם הזה (או 9 בערב) ב-11 במאס 1937. אפשר היה לנחש מי ותיק ומי חדש על-פי סדר ההגעה. הוותיקים ביותר הגיעו ראשונים, חוששים להפסיד ולוא רגע אחד של זיכרונות-נעוריהם.

בין המקרימים היו גם דויד רובינגר, צלם, 1951/3 וקריאל ("רוש") קרדוש, עורך גראפי, באותן השנים ממש. לא רק שנות-העבודה, גם הוונות היו משותפות. והצרעה, רוש צוחק צחק רך וביישני. "הייתי אז עולה חדש, וזו היתה העבודה הראשונה שלי. שימשתי גם כעורך גראפי, גם ככתב וגם כסופר.

"אחת המשימות שהוטלו עלינו היתה לסקר את נשף-הסטודנטים בחי-פה. נסעתי עם רובינגר וכתב. קראנו לזה "חוליית-כיסוי", כתב, צלם ועורך גראפי, המחליט במקום-האירוע איד תיראה הכתבה.

"אחרי הנשף החלטנו לברוק את מי-צב כתייהוונות בחיפה התחתית: ברקנו טוביטוב ומצאנו שהסחורה בחיפה איומה."

רובינגר טופח לרוש על הכתף וצוחק כליכך שגופו מתקפל לשניים. "ואתה יבני את המצורעים?" הוא שואל אחרי יגע מעט. "במשך יומיים ישבתם בחולים למצורעים בירוש-לים. מנסיון להוכיח לרופאים שצרת-היא מחלה שאינה מרבקת. ואחר-כך פחדתי שאני טועה והרופאים צודקים. בקדתי כל רגע את כפות-הידיים כדי

שרית ישי שהיתה במשך שנים המראיית הראשית של העולם הזה, מתחבבת עם שלמה סתר, צלם ראשי לשעבר. שלווה את אבנרי בזינוק הראשון למצריים. גם הוא התחתן במערכת.

דב קול גם הוא מיוזמי הערב, עם עוזי הדרי, עורך-כיתוב, וזאב יפת, חוקר בכיר, השלושה עבדו בשבועון באותו הזמן בשנות ה-60. הדרי היה ידוע כשוכב במיוחד, וקול לא נפל ממנו.

דוש הקריקטוריסט הראשון של העולם הזה, בראשית שנות ה-50, מחליף זיכרונות עם דויד רובינגר, צלם המערכת של השבועון באותו הזמן, כיום צלם בכיר בשבועון טיים. השניים שוחחו ארוכות.

חנוך מרמרי בשיחה עם קובי ניב ואברהם ברדוגו. מרמרי וניב, יחד עם ב' מיכאל ואפרים סידון, יצרו בשבועון את המדור zoo הארץ, שחולל מהפכה ויילד את ניקויראש.

שימרון סאמט השתתף בגליון הראשון של העולם-הזה (או 9 בערב). בתצלום הוא משוחח עם ד"ר אמיל פויירשטיין, כותב דיוקנאות ב-9 בערב, בימי אורי קיסרי כעורך.